

Sofia Rubina-Hunter:

PRAEGU ON MULLE KÕIGE TÄHTSAM OLLA ISEENDA MOODI

SANDRA SUITS
kultuuriajakirjanik



Helilooja, laulja, laulukirjutaja ja lauluõpetaja Sofia Rubina-Hunter sammub reipalt justkui mitmes maailmas korraga – tunneb end kodus nii rangemas standardses jazzis kui ka vabalt kulgevates klubibiitides, punudes oskuslikult kokku souli, funki, gospeli, disko, popi ja house'i. Olulised ei olegi niivõrd žanrid, kuivõrd tunne, mida muusika pakub ja tekitab. Teadmisi on Sofia ammutanud nii Viljandi kultuuriakadeemias, Saksamaal Cottbusi konservatooriumis, Venemaal Sočis kui ka Ameerikas Bostoni Berklee muusikakolledžis. Lisaks pikaajalistele õpingutele on ta võitnud kuhjaga auhindu: I koht 2004. aastal jazzikonkursil "Lady Summertime" Soomes, II koht 2005. aastal "Sony Jazz Stage" konkursil Riias, 2009. aastal noore jazzitalendi tiitel "Jazzkaare" festivalil või hoopis võit parima jazzialbumi eest 2016. aasta Eesti muusikaauhindadel. Nimekiri jätkuks pikalt. Helikunstniku diskograafias on tänaseks kokku kuus kauamängivat, hulganisti põnevaid koostöid teiste artistidega ja tema paladest on tehtud lugematu arv remikse.

Sofia looming liigutab nii keha kui vaimu: muusiku rõõmsat, värviküllast ja energilist olemust sobib nautida nii hubaselt koduseinte vahel, pidulikel kontserditel kui ka hämarates tantsusaalides. Laval olles on ta väga julge ning vahetu, improviseerib tihti ja naudib publiku üllatamist ja üles kütmist. Ka eetriaeg ajab peategelanna elevile. Suurepäraseks näiteks on Venemaa televisioonis näidatud lauluvõistlus "The Voice!", kus ta jõudis kolmanda vooruni.

Kes siis on Sofia? "Jazziinimeste jaoks olen väga soulful ja souli inimeste jaoks olen väga jazzy," naerab ta. "Seda võin ma küll öelda: olen soulful jazzy girl!" lausub eesti-vene-inglisekeelne Rubina-Hunter üdini positiivsel toonil.

Nii ongi, ja õnneks on selliseid vabades hingestatud tuultes purjetavaid artiste veel, kuid kodumaal Eestis on Sofia looming ning muusikutee igati ainulaadne. Tegelikult on Sofia ainulaadne ka mujal ilmas – ehedalt aus artist, kes ei löö risti ette katsumuste ees ja püüab oma tundeüllase muusika ja nakkavalt optimistliku olemusega maailma paremaks muuta. Ahjusooja, oktoobrikuus ilmunud albumiga "I Am Soul" seisab ta selle eest, et inimesed oleksid vabalt ja autentselt iseenda moodi, elaksid avatud südametega, püüdes olla iseenda ning teiste vastu lahkemad.

Viimatisest laadist, endistest ja käimasolevatest tegemistest, koostöödest, üldisest maailmatunnetusest, karjääri algusaegadest ning tulevikuplaanidest rääkisime ühel reedesel lõunal, moodsale ajale kohaselt läbi Google Meetsi. Üllatuslikult tekkis Sofia videokõne taustale iglasaun ja põhjamaiselt kargelt, kuid hubaselt terrassilt kõlas väga päikseline kõvahäälnelne tervitus: "Tere!". "Sa oled saunas või?" imestan. See oleks mul küll esimene kord, kui saaksin intervjuu muusikuga saunalavalt. Päris muhe ja ootamatut. Sofia naerab südamest ja näitab mulle ümbruskonda – kuruksaid saunamajakesi, helehalli värvi merd ja taamal seilavaid purjekaid: "Ma olen Noblessneris iglupargis. Puhkan." See on eluterve, kui loomeinimesed päriselt puhata oskavad, mõtlen endamisi.

Lähme siis asja kallale. Meenutasin siin sinuga seonduvat – mäletan hästi, kui üks vana sõber mulle 2007. aastal sünnipäevaks "My Sun" CD kinkis. Olin täiesti lummatud, et Eestis on selline muusika ja selline vokalist. Kuulasin plaadi ribadeks.

Oo vau. Ma just paar päeva tagasi avastasin, et seda pole enam Spotifys. Pean uuesti üles laadima. Nii et mul on hetkel käsil projekt saada "My Sun" Spotifysse tagasi!

Kuulajaid oleks sellel kindlasti! Kuule, meenuta seda aega, mil too plaat valmis! See oli tegelikult väga ilus aeg. Minu muusikutee alles algas ja eksperimenteerisin hästi palju. Näiteks Raun Juurikas tegi plaadi paarile loole arranžeringuid. Paljud artistid on sellel plaadil esindatud! See oli huvitav koostöö nii DJ-de, produtsentide kui ka live-bändiga. Koostöö live-bändi ja produtsentide vahel oli hästi mitmekülgne ja meeldjääv – kokkuvõttes poolelektroniline ning poolinstrumentaalne muusika.

Päris korralik ettevõtmine esimeseks albumiks.

See oli fantastiline kogemus. Nagu ka see, et esimene plaat sai kohe ka leibeli alla, Umblu Recordsi alt see ju toona ilmus. Päris suur töö, mis nad sinna panustasid sellise väikese artisti jaoks, nagu mina toona olin. Kui oled 18-aastane, siis on see ikka üliäge võimalus, et on kindel panustav spetsialistide tiim. Hindan seda siia maani väga. Nad on mind palju aidanud ja sellest albumist algas minu teekond muusikuna.

Mis sind siis tookord Raul Saare-metsaga kokku viis? Umblu peaks olema ju tema tiiva all. Kas tutvus?

Oli huvitav aeg, kui jämmisime palju DJ-dega. See oli väga populaarne, kui vokalist ja DJ koos jämmisid. Minki klubisse, DJ pani biidi peale ja vokalist laulis, tihti ka improviseerides. Minu tuttav Sten Saluveer mängis plaate, ja kuidagi kõik me niimoodi kohtusimegi. Poisid pakkusid plaati teha ja mina ütlesin "muidugi!". Sest ma ütlen iga hea algatuse peale "jah" – olen selline yes-man.

Päris keeruline võib olla, kui palju "jah" ütled. Töömaht võib nii päris meeletuks minna.

No selles mõttes oli see tol ajal siiski ainus stuudio asi (naerab), ülejäänud elu tiirles jazzifestivalidel ja kontserditel. Kõik see oli loomulik, ei olnud midagi hullu. Siis oli aeg, kui oligi vaja stuudiokogemust saada. Mõned artistid ootavad väga kaua, eriti jazzis, sest oleme perfektsionistid. Tahame saada kõigepealt perfektseks ja alles siis hakata katsetama. Kuid elu võib niiviisi mööduda ja polegi ühtegi salvestatud projekti. Stuudios on täiesti omaette närv ja protsess – olen selles mõttes väga tänulik, et mul oli kohe algusest peale kogemus muusikat salvestada. Ja too aeg ju alles tekkisid erinevad tehnilised võimalused, kättesaadavam tehnika. Ei olnud enam linti, mida kaasas tassiti, vaid muud jutud.

Sa oled ju väga paljude elektroonilise muusika produtsentidega koostööd

teinud: Dave Storm, Opolopo, Andy Ward, Mark Di Meo ja paljud teised.

Jaa-jaa! Tegelikult "My Sun" avaski palju uksi. Sellest plaadist tehti PR-kampaania ja üks USA leibel leidis loo, mille nad remiksisid. Sellest algas suurem tunnus: peale selle, et ma siin Eestis tegutsesin, sain ka Ameerikas jala ukse vahele. See oli lugu, millele kirjutas sõnad Heidy Purga, loo nimeks on "Make Me Beautiful". Sihuke hull lugu. Sellest tegid väga hea *house*-remiksi Erik Kupper ja Richie Jones, mille andis välja plaadifirma MN2s ning see osutus väga populaarseks. 2010. aastal käisin Miami Music Weekil. Seal hakkasin paljude produtsentidega suhtlema ja nüüd on mul rohkem kui 30 trækki *soulful house*'i diskograafias. Pluss igast reliisist tehakse ju veel omakorda remikse. Päris suur hulk muusikat. Avastasin selle, sest hakkasin kõiki neid lugusid ühte kohta kokku koguma, et need lõpuks veebi üles laadida. Nii on kõik ühes kohas koos ja lihtsasti leitav.

Päris korralik CV ühelt niinimetatud jazzvokalistilt. Enamasti kuulen sinust kui jazzmuusikust. Tegelikult ju hingad souli, funki, diskot ja gospelit – vaba rütmi. Kas selline piirang nagu "jazzvokalist" sind kuidagi häirib?

Muusikas ei ole ju ainult üks žanr. Me kogeme elus nii palju erinevaid emotsioone, see on terve spekter. Muidugi mingil hetkel keskendud elus rohkem ühele, siis teisele. Perioodid varieeruvad – kas teen klassikalist jazziprojekti või hoopis klubimuusikat.

Need lained käivad sul eraelust mõju tatuna?

Muidugi. Teine asi, et tulid lapsed. See on rahulikum elu, mingid asjad muutuvad sealtkaudu ka. Eraelu inspireerib muusikaelu. Koged ennast muusikas. Usun, et põhielemendid siiski jäävad – ma olen *soulful*, *funky* ja improvisatsioon on mulle alati hingelähedane. Oma peas proovin alati midagi kogu aeg muuta. Need on faktorid, mis kajastuvad minu muusikas. Mulle tõesti meeldib muusika: praegu kuulan kodus näiteks



Plaadi "I Am Soul" esitluskontsert.

FOTO SVEN TUPTS

palju rocki. Või mantraid. See on kõik omavahel seotud. Põhiline, et see tekitaks õige (meele)seisundi. Kui on külmavärinad, siis see tähendab, et pean kuulama – kasvõi kolm korda järjest. Praegu näiteks meeldib mulle väga Coldplay, mantrad, The Baylor Project; muidugi ka Gregory Porter: tema loomingu kuulun iga päev, üks kindel lugu "Holding On" mulle väga meeldib.

Kõrvalepõikena – mõni artist veel, keda soovivad kuulata?

Viimasel ajal meeldib mulle kuulata ühe laulja uut albumit. Ta esines Narva-Jõesuu jazzifestivalil – Christie Dashiell. Ta on väga hea näide sellest, kuidas mikside jazzi ja souli. Üks ilusamaid näiteid, ma ütleks! Soovitan inimestel tema loomingu kohta lähemalt uurida. Ja kontsert Eestis oli samuti super. Minu jaoks on tema muusika selle aasta avastus – hästi *soulful jazz*. Üks soovitus veel – värske lugu "New Dawn" Gregory Hutchinsoni ja Liselotte Östblomi sulest.

Minnes tagasi – sind siis ei häiri, kui mõni ajakirjanik või meediainimene ütleb su kohta kitsendades "jazzvokalist"?

Inimesed nimetavad nii, nagu nad näevad. Ma ei pööra sellele tähelepanu. Kõik on okei. Kõige tähtsam, et kuulatakse muusikat, mida ma teen. Silt ei ole nii

tähtis – mulle meeldib jazz, meeldib soul ja klubimuusika. Kui ütleksid mu kohta *metal-jazz*, vot siis ma mõtleksin küll, et kas oled ikka kindel? (*Naerab.*) Olen elus nii palju muusikat teinud, näiteks juudi muusikat ja folki. Mõned kuulajad on mind leidnud selle kaudu.

Aga sa siiski, ütleme nii, liigud teatud skeenel: jazzi, souli jt instrumentaalsidega. Millegipärast on sellel valdkonnal ikka veel Eestis teatud stigma: tõsised pintsakutes pillimehed teemas muusikat, millest keegi aru ei saa, kuigi ajad on edasi liikunud.

Jazz ei ole enam üldse tõsine! Hipster-*funky*d artistid teksapükstes. Üldiselt on see maailm vabamaks muutunud. Mulle väga meeldib see valdkond. Näen, et kõik arenevad. Väga palju gruuvituleb sisse, *soulful vibe*. Sa vaata, mida Londonis tehakse – see on suur eeskuju. Mida teeb näiteks Robert Glasper. Isegi kui ma Berklees õppisin, nägin seal hoopis teist poolt jazz-soulist.

Õnneks ka meie pisikesel kodumaal on asjad hakanud tõesti liikuma vabama gruuvituleb poole. Kas sul varem veider ei olnud sisuliselt üksi seda souli asja ajada siin? Praegu on näiteks Rita Ray tekkinud. Aga varem... Üksildane?

Tead, ma kunagi ei mõelnud nii, sest

muidu jääksin väga omadega kinni. Selline mõtlemine ei vii kuhugi. Pigem võtta vabalt projektist projektini. Muidugi praegu on äge, et isegi muusikaauhindadel on tulnud kategooria soul/funk, mida enne ei olnud. See kõik innustab sellist muusikat salvestama. Eelmisel aastal mulle väga meeldis, kui Maarja-Liis Ilus ütles, et kõik annavad panuse, toovad oma talendi esile. "Täna siin ja praegu olen selline." Kõik on pidevas muutumises.

Mõned artistid on jällegi ajas väga muutumatud. Ja see on ju ka okei.

Jaa, mõned artistid laulavad 30 aastat sama lugu ja teevad seda väga enesekindlalt. Usuvad sellesse.

Ilmselt kui usk kaob, ei olegi enam mõtet seda laulda?

Siis muusikutel kaob motivatsioon. Hakkavad otsima uusi tähendusi ja uusi asju enda jaoks. Raske muidugi öelda, sest saan rääkida vaid enda eest.

Kas sul on olnud sellist hetke, kus on usk või mott kadunud?

No ikka, mul on rohkem niiviisi olnud, et omad protsessid minu sees – traumad, sellised keerulised seisundid on tekkinud. Olen pidanud korraks oma emotsioonidega omaette olema ja lihtsalt tegema pausi. Nii et on olnud jah, ma ei hakka valetama, et elu on alati positiivne. Erinevaid momente on elus, ka raskeid. Üldiselt tulen sellest välja ja otsin helgust ning valgust.

Mulle tundub, et sellised rasked perioodid rikastavad muusikat. Ka Edasi ajakirjas Anne Ermi artiklis mainisid, et muusika ei ole sulle lihtne. Hoopis tuleb läbi pideva töö ja vaeva.

See on inimlik – *step by step*. Teekond, mille me kõik läbi teeme.

Kui sa noore muusikuna "My Suni" salvestasid, kas mõtlesid muusikateekonnast lihtsamalt, kui see päriselt on olnud?

Tundub, et praegu võtan kergemini nii projekte, muusikaelu kui ka teisi muusi-

kuid. Noorena ei teadnud, mida oodata, mul olid omal ootused. Praeguseks olen õppinud inimestega suhtlema – et ei oleks asjatuid ootusi. Kui ei lähe suure ootusega, siis kõik sujub lõpuks paremini ja õigemini. Lähedki sellise kavatsusega, samas oled avatud. Jah, on eesmärgid, aga teekonna läbid ootusteta.

Kas ootused enda vastu on alles – oled enda vastu karm või pehmem?

Vot ma just üritangi praegu õppida, kuidas endale maksimaalselt toetust ja rahu anda. Seda on väga vaja. Pandeemia õpetas ju meile, et oleksime enda ning teiste vastu lahkemad ja tolerantsemad. Läheneksime teistele armastusega. Tuleb näha paremat ja olla leebe enda vastu. Praegu on nii ja loodame, et pärast on parem. Mitte võlts-positiivsus, vaid päris siiras maailmatunnetus. Minu ringkonnas on paljud hakanud peale pandeemiat tegema asju, mis neile päriselt meeldivad. Ausus enda vastu sai võitu.

Pandeemia ... oli jah selline muutuste aeg. Mis sinu muusikaelus pandeemia ajal toimus või muutus peale selle, et uut plaati tegid?

Kui istusime kõik luku taga, mõtlesin, et tahaks teha mingit üdini ilusat projekti, mis kuidagimoodi rikastaks minu aru-

saamist maailmast. Tuligi kõne, et Raimonds Pauls saab 85-aastaseks ning selle tarvis kirjutati muusika ja tekstid. Parasjagu otsiti vokalisti ja keegi soovitas mind. Laulsin need uued lood sisse. Lisaks ka mõned vanad, millele ingliskeelsed tekstid loodi. Hiljem, kuskil aasta pärast, kui kõik oli rohkem avatud, toimus Riias VEFi kontserdimajas koos keelpillikvartetiga suur kontsert. Väga ilus kontsert oli. Eelmisel detsembril tegime samuti kontserdi ühes Riia lähedal asuvas villas. Ehk siis viimased kaks aastat olen teinud koostööd Raimonds Paulsiga! See on päris äge.

Valgusta palun seda lähemalt.

Meie rahvas tõesti ei tea väga palju tema muusikast. Raimondsi esimesed plaadid olid üldse *bebop*'i salvestused. Ta kirjutas väga palju muusikat ka filmidele ja teatrietendustele. Seda ilusat muusikat Eestisse tõesti eriti ei jõua. Igal juhul – arenesin lauljana väga palju, kui tema laule laulma hakkasin. Tema meloodiad on minimalistlikud, kuid väga filmilikud – lauldes tekib pilt silme ette, millest lugu räägib. Lihtsad, kuid sügava tunnetusega lood. Näiteks mõned palad kõlavad tõeliselt nostalgiliselt, justkui Sinatra oleks võinud need kirjutada. Tema energia on vapustav – nüüd on ta ju juba



Esinemas koos abikaasa Jason Hunteriga.

87-aastane. Mind aitas see energia väga oma projektile muusikat kirjutades. Ka publik saalis on alati pisarais, kui kõlab tema looming. Lätlased austavad teda väga. Tahaksin sellises vanuses olla sama elus kui tema. Laval sama särav kui tema.

Pikk elu, mis on veedetud jazzis. Mainisid ennist, et jazzis kiputakse olema perfektsionist – tahetakse olla ideaalsed.

Elus ka – kõik tahavad olla ... perfektsed. (Naerab.)

Sul on ju nii tugev akadeemiline taust. Õppisid Saksamaal, Venemaal ja Ameerikas. Mõned koolkonnad ju kindlasti sundisid olema kogu aeg endast "parem" ... Kas elu Bostonis Berklees muutis su loomingu?

Berklee kindlasti vabastas mind. Tõi muusikasse vähem konservatiivsust. Minu loominguusse tekkis läbi selle vähem šabloone.

Kas tugev akadeemiline taustsüsteem raamistab muusikuid?

Raske öelda, arvan, et põhi peaks olema, millele toetuda. Tööriistakastina. See on nii igas ametis, teadmisteta inimene ei hakka ju operatsiooni tegema, selleks on vaja arstiks saada. Mingid asjad võiksid hariduse näol olla konkreetsed ja kättesaadavad. Samas on palju näiteid, kus inimesed saavutavad väga häid tulemusi ilma akadeemilise taustata. Selles osas ei ole reeglit. Paljud lauljad kirjutavad andekalt, aga neil pole muusikaharidust. Praegusel ajal on informatsiooni nii palju ja see on nii kättesaadav. Needsamad Berklee õpikud – appi, ma pidin ostma õpikuid, et Eestisse tuua. Jätsin Ameerikasse kõik oma ostetud riided, et õpikud kohvrissi mahuksid. (Naerab.) Ja tuln koju ning olin nii õnnelik, et saan oma õpilasi nende õpikute järgi õpetada. Nüüd lähed netti ja kõik on olemas. Üks minut otsida! Ei pea nii kaugele enam sõitma, et muusikalaast baasi saada. Kogemuse pärast tasub muidugi minna! Ajad on muutunud materjali kättesaadavuse mõttes niivõrd palju.



Uusim plaat "I Am Soul".

Kas sa muusikaga oledki saanud ära elada?

Olen tõepoolest see õnnelik, kes ei ole kunagi kusagil kontoris töötanud. Kõik on olnud muusikatöö. See tundub palju kergem kui muu töö. Minu jaoks on see loomulik.

Ei usu küll, et kerge. Milliseid ohvreid muusika sinult praegu nõuab või hoopis õpetab?

Igal muusikul on vaja tiimi. Üksi ei saavuta pooltki nii palju kui tiimiga, kus kõigil on omad ülesanded. Viimased kaks aastat olen sellele panustanud rohkem, see on minu kasvupunkt. Meeskond paneb mõistma, kus saan veelgi paremaks saada. Ma ise ei näinud mingeid võimalusi, aga tiim aitab need saavutada.

Sul ju tuli oktoobris uus album välja. Kui palju inimesi sinu värskel plaadil taga seisab?

Kõigepealt Martin Palm, kes tegi minuga ka eelmise plaadi, Oljana Belokon, Maian Kärmas – oi kui ilusad sõnad ta ühele loole kirjutas. Üks pala on näiteks ka Raun Juurikaselt, mina kirjutasin sellele sõnad.

Milline üldse on tööprotsessi köögi-pool?

Mõnikord kirjutatakse muusika mina ja sõnad kirjutab keegi teine. Vahel vastupidi. Need asjad sünnivad tunde pealt. Lõppude lõpuks on see aga muidugi minu ettevõtmine, sest seal on minu impulss, minu energia, mis hoiab seda kõike koos.



FOTO JELENA RUDI

Tütar Naima ja poeg Natan.

Albumi pealkiri on "I Am Soul" – tahaksin teada, kas see viitab žanrile või hingelisesusele.

See on ikkagi sellest, et mina olen hing, kes kogeb siin maailmas erinevaid asju. Läbib oma teekonda.

Endasse vaatav ja ennast lahkav album?

Kindlasti. Usun, et iga muusik ja heliga töötav inimene on justkui meedium. Muusika ja helid tulevad kuskilt. Ma ei usu, et see on mehaaniline. See on ikka intuiitiivne protsess: mingi meloodia tekib pähe. Ning siis tulevad inimesed, kes aitavad sel meloodial sündida. Lugu sünnib ja tekib läbi minu.

Usud, et see tuleb kuskilt ... kõrgemalt?

Vahel tundub, et on mingi koht, kust me infot alla laadida saame. (*Naerab.*) Kui oled valmis mingisuguseks looks, siis ta tuleb su juurde. On need sõnafaasid või meloodia tükikesed. Sellel plaadil on üks huvitav moment – lugu "Home". Kuulsin seda esimest korda oma peas, kui mul oli kõhus esimene laps, umbes kolm nädalat enne tema sündi. See oli täitsa kreisi – viie peale rütm ja biit. Ma ei saanud too-kord aru, milleks see. Aga nüüd kümme aastat hiljem sai see lugu teoks.

Sellisel lool on siis kindlasti mingi erilisem tähendus.

Muidugi, see on ju mu elu! (*Naerab.*) Samamoodi selle projektiga alustasin ju 2020. aastal pandeemia ajal. Tajusin selle albumi vaibi – natuke tugevam, natuke äkki rockilikum isegi. Tagasi vaadates saan aru, et selline ta saigi. Jõuline.

Kuidas sa selle albumi tunnet või vaibi kuulajale kirjeldaksid?

See album kannab endas lootust olla ise-enda moodi, lubada endal olla enda moodi, mitte teeselda. On lugusid, mis on gospelilikud – lahtilaskmisest. Albumi esisingel "Great Life" on sellest, kuidas selles maailmas endale meeldivaid asju armastada, mitte teiste poolt peale surutud teekonnal käia. Kuidas leida endast jõudu järgida "oma" asja, mis on loodud



Hetk muusikas koos Siim Aimla, abikaasa Jason Hunteri ja Sten Valdmaaga.

just sinu jaoks. Sina lood selle päeva ja reaalsuse, seda on vaja aktsepteerida. Oma ellu tuleb luua võimalikult palju häid momente ja neid armastada. Autentsus on samuti oluline – minu jaoks on tähtis olla autentne iseenda jaoks.

Oled sa tundnud, et sa pole olnud mingil hetkel autentne?

Ei ole olnud sellist tunnet! Praegu on see lihtsalt veelgi tähtsam minu jaoks – olla iseenda moodi.

Räägi veel midagi põnevat selle plaadi kohta.

Sellel plaadil on ka neli kaverit. Üks on gospellugu, mida laulan alates 2008. aastast, kui osalesin Berklee kolledži katsetel. Toimus kahenädalane *workshop* gospelkoori juhiga ja L. Spenser Smith & Testament "Surgery" oli üks nendest, mis mind pisarateni puudutas. Näitasin seda lugu kunagi ka Holger Marjamaale ja ta salvestas selle loo oma plaadile. Nüüd siis salvestasin selle oma plaadile. (*Naerab.*) Bonnie Raitti "I Can't Make You Love Me" on samuti lugu, mida kuulan juba aastaid. George Duke'i lugu "Someday" ka. Ei ole just tema kõige

popim pala, aga see liigutab nii väga. Ning Chick Corea "Open Your Eyes You Can Fly", väike tribuut.

Räägid albumist heal noodil. Oled igati tulemusega rahul.

Jaa, olen väga õnnelik. Üks unistus on jälle täitunud ja vaatame, mis mind edaspidi ootab!

Kas mingid plaanid juba marineerivad?

Natuke elan nüüd selle albumiga, mängin seda muusikat. Kindlasti tuleb ideid – on ka mõte teha üks tore soul-funk-album. Kaks-kolm aastat olen seda juba kaalunud.

Eesti muusikale oleks sellist soul-funk-plaati päriselt väga vaja!

See on mõnus vaib – *soulful upbeat* tähendusega muusika. Mulle meeldib alati ka bändi salvestada. Seda kindlasti jätkan. Mu abikaasa (trompetist ja helilooja Jason Hunter – *Toim.*) teeb ägedaid biite, oleme kodus katsetanud ka seda, et tema teeb biidi ning mina laulan peale.

Selline power-couple koostöö oleks küll vahva. Jääme ootama uusi ja põnevaid uudiseid! 